

Hannah Arendt og kærligheden

Udkom 24. oktober 2024

Suzanne Brøgger har sagt, at når man er ung, har man pligt til at være kritisk for at forandre verden. Men når man bliver gammel, har man kun én opgave: at elske alt på jorden.

Jeg har ikke levet op til det første, men nu er tiden kommet til, at jeg forsøger at opfylde det sidste. Hannah Arendt måtte kunne hjælpe, tænkte jeg.

Hvor eksistentialismen rev en kløft åben mellem mennesket og verden, mellem mennesket og mennesker, forsøger Arendt med sin politiske tænkning at plante mennesket i verden. Måske er det derfor, at hun læses så intenst i disse år. I sit hovedværk *Menneskets vilkår* viser hun, hvordan vi gennem handling forbinder os med hinanden, for eksempel når vi tilgiver hinanden eller lover hinanden noget. En fællesverden bliver til.

Arendt ville have kaldt sit hovedværk *Amor mundi: Kærlighed til verden*. Men hun afstod fra det. Hvorfor?

Tidligt i livet havde hun mødt kærligheden i sit forhold til filosofen Martin Heidegger, og siden måtte hun kæmpe med at integrere den i sin tænkning. Begyndelsen blev en filosofisk analyse af kærlighedsbegrebet hos Augustin, og fortsættelsen blev resten af hendes værk.

Arendt må drage den konklusion, at kærlighed ikke forbinder mennesket med verden. Har hun ret i det?

